

že by muselo jíti o změny, které by se dotýkaly skutkových stavů pro úpravu konkrétního poměru rozhodných. Stížnost však neuvádí v žádném směru, která skutková okolnost se změnila a do jaké míry se změnila, ani jaký význam tato změna by mohla míti na zákonitost správního aktu, jímž bylo povolení ke zrušení přejezdu, o který jde, vysloveno. Za tohoto stavu věci nezbyvalo tudíž nežli námitku, jež je čerpána z toho, že po řadu let nebylo povolení ke zrušení přejezdu realizováno, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 11.779.

Tituly. — Školství: Rovnocennost studia na cizozemské vysoké škole technické (Štýrský Hradec) ve smyslu § 4 cís. nař. č. 130/1917 ř. z.?

(Nález ze dne 7. března 1935 č. 12.860/35.)

Věc: Oskar S. ve F. (adv. Dr. Osvald Schwarz z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o odepření stavovského názvu inženýr.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozhodnutím z 19. března 1929 nevyhovělo min. škol. žádosti Oskara S., rakouského státního příslušníka, aby prohlášeno bylo vysvědčení jeho o II. státní zkoušce, vykonané v oboru architektury a pozemního stavitelství na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci, rovnocenným s odborným vysvědčením čsl. vysokých škol technických, s tím, že v důsledku tohoto rozhodnutí nepřisluší jmenovanému na území republiky Čsl. právo užívati stavovského označení inženýr »Ing.« a že případné porušení tohoto ustanovení se trestá ve smyslu § 7 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 310 ř. z.

Rozhodnutí toto bylo nss-em zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Poté vydalo min. škol. nové rozhodnutí, jež zní: »Rozhodujíc nově o Vaší žádosti ze 14. července 1927, jelikož původní zdejší rozhodnutí bylo nss-em zrušeno, min. škol. nevyhovuje Vašemu požadavku, aby vysvědčení o II. státní zkoušce, kterého jste dosáhl v oboru architektury a pozemního stavitelství na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci, bylo prohlášeno rovnocenným s obdobným vysvědčením čsl. vysokých škol technických a to z důvodů diferencí mezi tímto zahraničním studiem a studiem na čsl. vysokých školách technických. Zjištěné rozdíly jsou zjevný mimo jiné v nedostatku určitého speciálního vzdělání požadovaného studijní osnovou tuzemského vysokoškolského studia architektury a pozemního stavitelství, jako jsou na příklad předměty: stavební zákony a základy práva veřejného, ústavního a správního, platné v republice Čsl., jakož i v obsahu mnohých ostatních odborných disciplin, které jsou v zahraničí tradovány s jiného hlediska a u nichž není aplikace na poměry tuzemské, ve kterých chcete působiti...«

Nss uvážil o stížnosti toto:

Pokud se týká obsahu nař. rozhodnutí, vychází stížnost předem ze stanoviska, že cís. nař. č. 130/1917 ř. z. v § 4 nepožaduje úplnou identitu předmětů přednáškových a zkušebních, poněvadž zákonná norma ta mluví toliko o tom, že jen technická studia musí nahraditi zkoušky a studia tuzemská. Vyžaduje se proto prý jen vysokoškolská výchova v hlavních technických disciplínách, kteréž podle platných předpisů tvoří předmět státní zkoušky. Než stížnost přehlíží, že pojmem »absolvování studií technických« lze rozuměti podle obecné mluvy a významu, spojeného s tímto výrazem, jen souhrn disciplin přednášených na vysokých školách technických v tom kterém oboru a tudíž nikoliv jen ryze odborné technické disciplíny, nýbrž i ostatní vědy, jež jsou podle studijního řádu spojeny se studiem určitého oboru a že dále ve výrazu tom jsou zahrnuty netoliko materie, které tvoří zkušební předměty při II. státní zkoušce, nýbrž i ony vědomosti, jež dlužno vykázati vysvědčeními prospěchovými. To plyne jasně obzvláště z ustanovení § 30 zkušebního řádu č. 59/1912 ř. z. o podmínkách pro připuštění ke II. státní zkoušce, z něhož patrně, že kandidát může býti připuštěn k této zkoušce, prokáže-li mimo jiné vysvědčeními, že se s výsledkem podrobil zkouškám prospěchovým z určitých disciplin. Dále nesmí se přehlížeti, že ustanovení § 4 cit. cís. nař. mluví o tom, že tuzemská studia technická mají býti »nahrazena« a že tedy může míti na zřeteli jen celkový komplex studia a nikoliv jen jednotlivé jeho části. Je-li tomu tak, pak jest zásadní nazírání stížnosti, že rovnocennost studia dlužno posouditi toliko podle identity hlavních disciplin, jež při II. státní zkoušce se vyžadují, mylné, a tím padají ovšem i závěry založené na této thési.

Pokud stížnost v této souvislosti poukazuje na to, že platí na obou vysokých školách technických tentýž zkušební řád a z této okolnosti uzavírá na identitu vlastních studií technických, dlužno na to odvěti, že, jak shora již bylo uvedeno, nezávisí rovnocennost studia jen na disciplínách ryze technických, nýbrž i od náplně a obsahu studia vůbec, tudíž i na oněch předmětech, jež změnou státoprávních poměrů doznaly obsahově změn a jsou přednášeny podle předpisů studijních řádů s jiného hlediska než za dob Rakouska. Sem patří obzvláště ony disciplíny, jež stížnost zahrnuje pod pojmem »speciální výchovy« a jež pokládá při posouzení rovnocennosti studia za bezvýznamné. I tyto disciplíny tvoří součást technického studia všeobecně a musí k nim býti přihlíženo při posuzování rovnocennosti studia. Tak jest předem k tomu poukázati, že podle výnosu min. škol. ze 13. července 1921 č. 57.541 (Placht-Havelka, Předpisy pro vysoké školy) a podle tamže uvedených předpisů, týkajících se studia stavebního inženýrství na všech vysokých školách technických republiky Čsl., jest průkaz o vykonání prospěchových zkoušek z národního hospodářství (včetně finanční vědy) a z práva ústavního a správního předpokladem pro připuštění k II. státní zkoušce a že tudíž patří tyto na vysokých školách technických přednášené disciplíny k povinným předmětům ve smyslu § 30 nař. č. 59/1912 ř. z. A ježto stížnost sama připouští, že na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci nebyla v kritické době návštěva přednášek o státních vědách povinnou, postrádá jakéhokoliv podkladu námitka stížnosti, jež brojí proti názoru žal. úřadu, že studium st-lovo na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci nemůže

býti pokládáno za rovnocenné se studiem na čsl. vysokých školách technických, ježto na těchto vysokých školách byly prohlášeny pro obor architektury a pozemního stavitelství shora uvedené disciplíny povinnými.

Proti dalšímu poukazu nař. rozhodnutí na různost ve studiu stavebních zákonů namítá stížnost, že v Rak. přes různost jednotlivých ustanovení stav. řádů byla rovnocennost studií technických uznávána, ačkoliv absolvent techniky ve Štýrském Hradci nemohl prokázat zkoušek ze stav. řádu pro Čechy a absolvent pražské techniky nemusil prokázat, že vykonal zkoušku ze stav. řádu pro Štýrsko. Z toho chce stížnost zřejmě dovozovati, že i nyní absolvent štýrskohradecké techniky jest oprávněn užívati stavovského názvu inženýr, ačkoliv neskládal zkoušky ze stav. řádu pro Čechy.

Z těchto vývodů plyne, že stížnost má touto námitkou na mysli býv. jednotné území Rakouska a že se snaží z normativních růzností předpisů o stavebním právu dovoditi, že tyto různosti musí také při posouzení rovnocennosti studia v našem státu zůstat mimo úvahu. Než při tom přehlídí stížnost, že se býv. země Štýrsko stala důsledkem územních změn přivedených státním převratem vůči našemu státu cizinou a že jsou proto závěry, jež stížnost činí ve příčině rovnocennosti studia s hlediska jednotnosti bývalého státního území, mylné. Ostatně je účelem přednášek ze zkušebního předmětu »stavební zákony«, aby seznámily posluchače se stavebními předpisy, platnými v celém území státu v souvislosti s příslušným ostatním pozitivním právem dotčeného státu a odůvodňuje již tato skutečnost sama o sobě možnost růzností při srovnávání studia tuzemského s analogickým studiem cizozemským.

Dospěl-li žal. úřad za tohoto právního stavu k závěru, že vysvědčení o II. státní zkoušce, dosažené v oboru architektury, pozemního stavitelství na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci, není rovnocenné po rozumu § 4 cís. nař. č. 130/1917 ř. z. s vysvědčením vysokých škol technických republiky Čsl., nelze uznati, že by úsudek ten odporoval platnému právu.

Mluví-li nař. rozhodnutí o rovnocennosti, vyjadřuje tím zřejmě jen tolik, že studia a II. státní zkouška, vykonaná na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci, v daném případě nenahrazuje studia a II. státní zkoušku na vysokých školách technických v tuzemsku. Žal. úřad v nař. rozhodnutí nikterak však nevyslovil, že by snad studia a zkoušky konané na vysoké škole technické ve Štýrském Hradci byly méněcenné.

Nevykazuje-li však absolvent cizozemské vysoké školy technické studia a zkoušky, které by nahrazovaly obdobná studia a zkoušky na vysokých školách tuzemských, pak nesplnil požadavek kladený v § 4 cís. nař. a nepřísluší mu proto nárok užívati označení »inženýr« ve smyslu cit. nařízení na území republiky Čsl. ve vztazích zákony republiky Čsl. určených.

Pokud konečně stížnost k tomu poukazuje, že při žádostech o všeobecnou nostrifikaci vysvědčení, jeví-li se skutečně různosti mezi studiem tuzemským a cizozemským, se vyžaduje toliko zkouška doplňovací, mívá se stížnost touto námitkou cíle, neboť v daném případě nebyla na sporu nostrifikace vysvědčení, a jsou proto okolnosti a předpisy této otázky se týkající zcela irelevantní.